

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quomodo, non obstante q[uod] arcta sit via salutis, nihilominus iugu[m]
Christi suaue est, & onus eius leue.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Quomodo, non obstante quod arcta est
via salutis, nihilominus iugum Chri-
sti suave est, & onus eius leue.

Arti. VII.

Enite ad me omnes qui laboratis et
onerati estis, & ego reficiam vos.

Matth. 11.

Tollite iugum meum super vos: &
discite a me, quia mitis sum & hu-
milis corde. Iugum enim meum su-
aue est, & onus meum leue: Loquu-

tus est Christus yba hæc de seipso, Porro iugum
Christi aliud prorsus non est, nisi euangelica lex,
seu diuinorum custodia mandatorum: per quam
sub diuinæ uoluntatis obedientia ligamur ac de-
tinemur: atq; a seculari uita restringimur. Onus
vero saluatoris intelligi potest obseruantia con-
silliorum ipsius. De tali iugo scriptum est Treno,
tertio, Bonum est viro, quum portauerit iugum
ab adolescentia sua. Quod quidem reprobis a se
repellunt, iuxta illud Hieremiæ secundo, A secu-
lo cōfregisti iugum, & dixisti: non seruiam. Con-
stat itaque idem esse in re uiam arctam salutis,
& portam uitæ angustam, cum iugo Christi, &
onere eius. Si ergo uia salutis est arcta, & porta
uitæ angusta: quomodo iugum Christi suauis est
& onus eius leue? Et respondendum, qd idem iu-
gum, seu eadem uia incipientibus, imperfectis,
nondum exercitatis, & spiritualis internæque ui-
tæ dulcedinem necdum expertis, est arcta, du-
ra, ac laboriosa: quæ tamen perfectis, uirtuosis,
purgatis, diuinisque uiris, ac feruenter deum a-
mantibus lata est, facilis, atq; dulcissima: ita ut
per eam potius currant, q̄ eant. Vñ uir sanctus
fate-

DIONYSII CARTH.

Psalm. iis fatetur: Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum. Et denuo: Ambulabam, inquit, in latitudine: quia mandata tua exquisiui. Porro nulla forma, nullusque habitus promptus, aut delectabilius operatur, quam amor: quoniam amor ex propria natura & ratione inclinatur & trahit amantem ad actum. Propter quod ponderi comparatur. Quum ergo omnium actuum meritoriorum causa, directrix, ac imperatrix sit charitas: quæ animæ vita vocatur, & sine qua nihil est meritorium: palam est quod quanto in Dei amore proficimus, tanto ea quæ dei sunt delectabilius exercemus: ea quoque quæ mundi sunt cordialius abhorremus. Imo feruido amator nil prorsus iucundius quam aliquid facere pro dilecto.

Rabanus. Hinc Rabanus: Nil durum, inquit, nil graue, nil asperum, nil letale computat amor & us. Quod ferrum, quæ vulnera, quæ poena, quæ mortes amore perfectum poterunt superare? Si amor est, omnia vincit, nec sentit laborem. Thezaurus in deficiens est amor dei. Quem qui habet, diues est.

Augustin. Quo qui caret, egenus est. Proinde tanto magis delectat opus bonum, displicetque peccatum: quanto amplius diligitur deus summum & incommu-

Aristotel. tabile bonum. Aristoteles quoque testatur, quod signum virtutis, est delectatio fiens in opere. Idcirco quo virtuosiores efficimur, eo plenius in bonis actibus delectamur. Iterum sicut natura est naturalium operationum principium: sic gratia dei gratificans est omnium meritoriorum actuum primum, formale, mediatum, intrinsecumque principium. Quemadmodum ergo bene dispositi in natura, faciliter et iucunde opera naturæ exercent: sic quum homo in gratia dei coeperit abundare,

dare, omne opus dei quotidie magis hilariter im-
 plet. Quod quidem mitibus atq; humilibus præ-
 cipue solet euenire. Hinc ait Bernard. Nihil ardu-
 um humilibus, nihil asperum mitibus. Et facile
 omnia præcepta veniunt in effectu, quando &
 gratia præcendit auxilium, & obedientia mollit
 imperium. Nec dura ibi necessitate seruitur, vbi
 diligitur quod iubetur. At vero si profunde ac sa-
 pienter recogitemus nos pro deo altissimo opera-
 ri quæ agimus, nil vltra arctū aut arduum arbi-
 trabimur: imo si pro eo omnes moriamur, oēsq;
 v̄tutes iugiter exequamur, nil dignum gerimus
 ad ea quæ ab ipso percepimus. Propterea dicit
 Gregori. Si mens forti intentione in deum dirigi
 tur, quicquid sibi in hac vita amarum occurrit,
 dulce æstimat. Omne quod affligit, requiem pu-
 tat. Constat præterea, q̄ quāto anima fortius in-
 tenta est vni alicui, tanto intentio eius circa ali-
 ud magis remittitur. Quemadmodum ergo secu-
 li amatores, qui se penitus implicant mundo, &
 transitorij stori occupantur: spiritalia & diuina
 omnino fastidiunt, diuinum obsequium sine affe-
 ctu & gustu festinanter persoluunt, Sic dei ama-
 tores, qui prorsus se diuinis mancipant, & inte-
 gerrima mente deo inhærere, vacare, v̄niri exo-
 ptant: ea quæ mundi sunt vehementer fastidiunt,
 detestantur, refugiant: in laudibus dei incessabi-
 liter occupari gaudent & cupiunt, arctamq; vi-
 am delitiose incedunt. Hoc est quod sanctus con-
 testatur Gregor. Fortis est vt mors dilectio, Quo-
 niam, inquit, sicut mors corpus interimit, sic ab
 amore temporalium rerum spe vitæ æternæ, cha-
 ritas dei occidit. Quem enim perfecte absorbue-
 rit, ad terrena foris desideria velut insensibilem
 reddit

Bernard.

Gregori.

Idem

Idem reddit. Et iterum, Necessè est vt cui Christus dul-
 cescit, mundus protinus amarescat. Hæc ideo di-
 xi, vt te q̄ dilectissime frater, a mundi amore a-
 uertam, atq; ad syncerissimam in deo delectati-
 onem inuitem, ad statum perfectionis alliciam,
 atq; ad experiendum quā dulcis est deus, quam
 dulce sit ei familiariter adhærere, feruenter serui-
 re, inducam: vt sis non iam duntaxat seruus, sed
 & amicus dilectusq; filius creatoris tui ac salva-
 toris. Hoc enim plus appetendum est tibi, q̄ vni-
 uersus hic mundus, cum omni suo ornatu & glo-
 ria. Spero q̄ dominus dabit tibi de his omnibus
 intellectum. Non enim præsumo exhortationem
 meam tibi in aliquo profuturam: nisi assit spiri-
 tus sanctus dans gustum & sapientiam per in-
 spirationem occultam. Quemadmodū scriptū
 Job. 32. est, Inspiratio omnipotentis dat intelligentiam.
 Quid sit contemnere, relinquere, & non di-
 ligere mundum. Et quid in tali loquutione
 nomine mundi designetur.

Art. VIII.

Iac. 3.
 Augustin.

MICITIA huius mūdi inimica est
 deo. Si quis ergo voluerit amicus fi-
 eri mundi huius, inimicus dei cōsti-
 tuetur: quemadmodum August. te-
 statur, Sola dilectio distinguit inter
 filios dei, & filios diaboli. In filijs e-
 renim dei regnat & præualet amor diuinus ac
 spiritualis: per quem ad cælestia iugiter tendunt.
 In filijs vero diaboli, regnat & præualet amor
 mūdi, amor priuatus, improbus, & inordinatus,
 qui diuinæ charitatis est venenum. Tota ergo sa-
 cra scriptura hortatur nos ad priuati atq; mun-
 dani amoris extirpationem; & item ad profici-
 endum